Noel baba — Bak sana yeni yeni oyuncaklar getiriyorum..
Avrupa — Nafile, geçen sene kandırdın ama, bu sene yutmam... Ben senin kim olduğunu biliyorum!..

KARİKATÜR 4 YAŞINDA

KARİKATÜR bu sayısile üçüncü yaşını ve altıncı cildini tamamlamış bulunuyor. Gelecek sayımız dördüncü yılımızın ve yedinci cildimizin ilk sayısını teşkil edecektir. Okuyucularından gördüğü alâkaya her sayısını daha güzel neşretmekle mukabele eden KARİKATÜR şimdiden sonra da Türkiyenin en güzel mizah mecmuası olmak şeref ve muvaffakıyetini muhafaza edecektir. Altıncı cilt kolleksiyonlarını ciltletmek istiyen okuyucularımızdan İstanbulda bulunanlar 50 kuruş mukabilinde idarehanemizde ciltletebilirler. Kolleksiyonlarını dışardan gönderecek okuyucularımız 65 kuruşluk posta pulu ilâve etmelidirler.

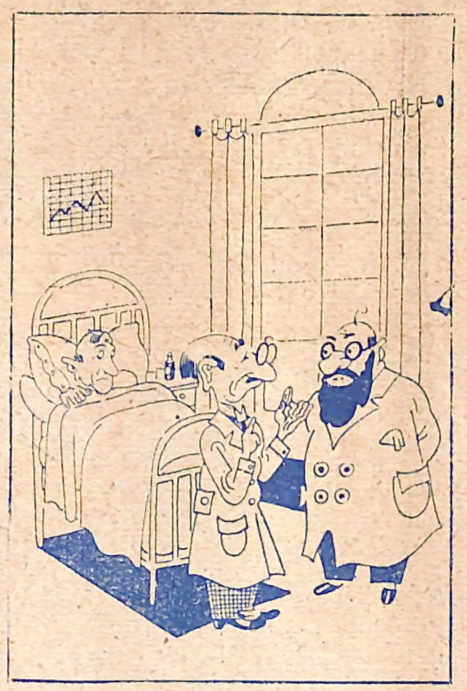

— Doktorcuğum, ameliyat parasından bize bir şey ikram ediniz...
— Peki, mideden çıkan şu çeyreği size bırakıyorum!...

Kudüste hâdisat biribirini kovalıyor!..

— Nasıl oldu da son yazdığın roman başkasının ismi ile çıktı?..
— Bir yanlışlık... Muharririn ismini de kopya etmişim!...

No. 156 YIL: 3 CİLT: 6 FİATI 10 KURUŞTUR 22 BİRİNCİKÂNUN 1938

Karikatür

İDAREHANESİ:
İstanbul: Ankara caddesi hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103. Telefon: 23031
Telgraf: İst. KARİKATÜR

Sahibi:
SEDAT
SİMAVİ

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye: Seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇİKAR SİYASİ VE EDEBİ HAFTALİK MİZAH MECMUASİ

Frensiz giden şirket!

— Yahu, tramvay arabalarının frenleri tutmuyormuş...
— Merak etme, Bay Ali Çetinkaya yakında sıkıştırır!..

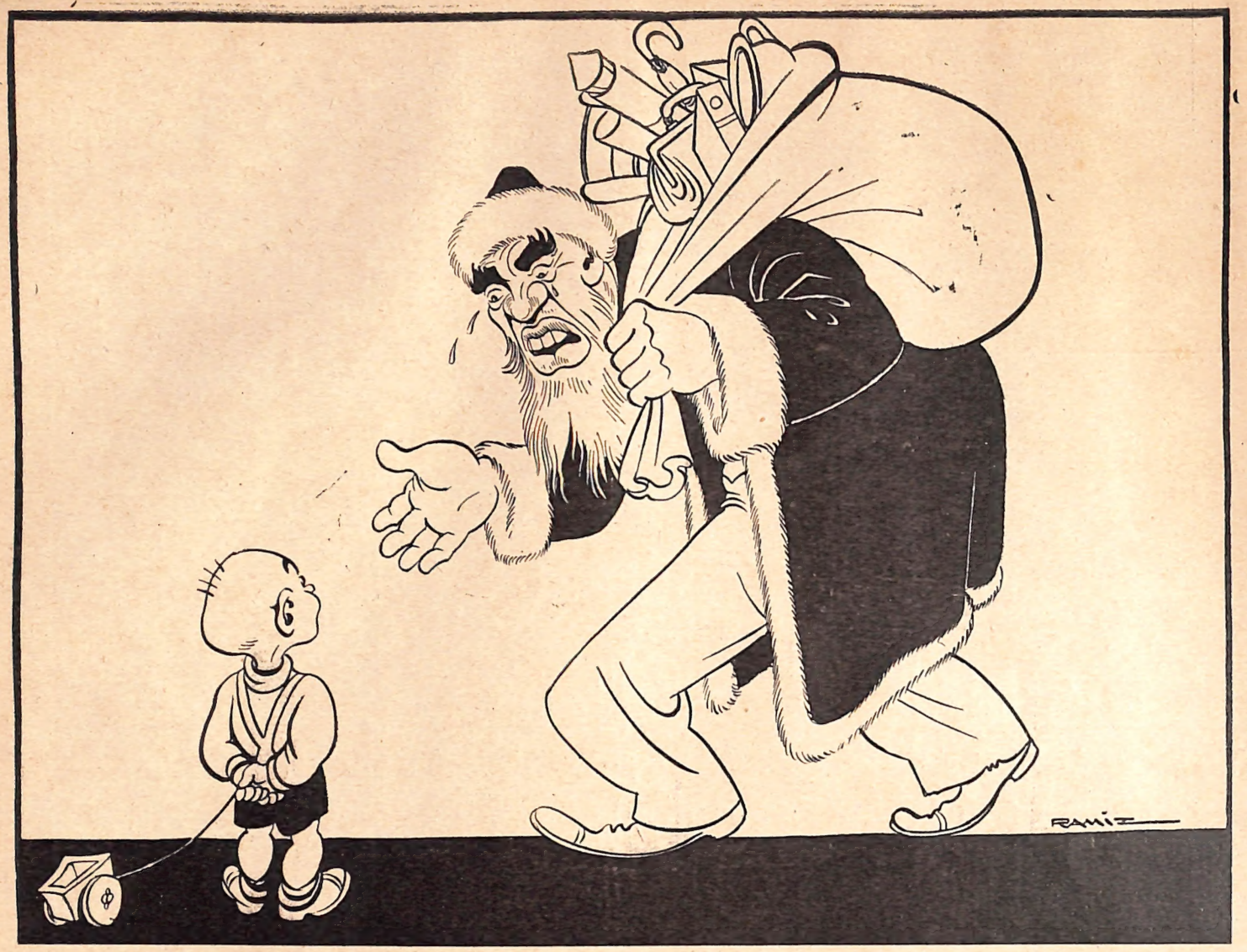

ORTA AVRUPANIN VATANSIZ MUHACİRLERİ;

— Noel baba nereye böyle?..

— Ne Noel babası be?.. Salamon oturacak memleket aramaya yidiyor!..

TABANCALI KIZ

Bir mahallebici dükkânına ufak tefek bir genç kızla yakışıklıca bir erkek giriyorlar ve uslu uslu yukarı katın merdivenine doğruluyorlar.

Vaktile mahallebici dükkânlarında bir delikli kafes vardı. Bazı karı kocalar buralara girdikleri zaman yaban kümesine alışık bir tavus gibi kös kös bu kafesin arkasına gider, erkek hem sokağı, hem kafesi görebilecek yan bir vaziyette bir masaya yerleşir ve bir yandan mahallebi veya sütlacını yerken, bir yandan da azametli bir baba hindi bakışile kafesi kontrol ederdi. Tâ ki, içerden dışarı, dışardan içeri bir göz alış verişi olmasın.

Bu erkekler arasında bu kafesin deliklerinin kâfi derecede sık olmamasına ve deliklerin arkasına mutfak tel dolapları gibi, bir de tel gerilmiş olmamasına homurdananlar olurdu.

Fakat «Yarabbi sen ne zaman memleketten şu kafesi defedecek ve bir ailenin bir mahallebici dükkânında tatlı tatlı mahallebi yemesine müsaade edeceksin» diye dua edenler de çoktu.

Vaktile bu duayı etmiş olanlar yukarda bahsettiğimiz çiftin uslu uslu yukarı kata çıktıklarını görmekten elbet memnundurlar.

Ancak aradan beş dakika geçmeden yukarda bir kızılca kıyamettir kopuyor ve çiftler merdivenin üst başında tekrar görünüyorlar. İniş sırası bu defa çıkış sırasının aksinedir, yani asrî muaşeret usullerine uyarak bayan önde, bay arkadadır. Bay, saç baş karmakarışık, surat darmadağın bir balıklama yüzme müsabakasına girer gibi kafa önde, bacaklar arkada merdivene atılıyor. Bayan elindeki - bereket versin ateş almaz - tabancasını mütemadiyen parmağile işletiyor ve «Yazıklar olsun vuramadım» diye bağırıyor.

«Atmak kolay, vurmak güçtür» kaidesine göre, vurmak maksadile atılmıyan kurşunların daha fazla isabet kabiliyetine malik olduğunu bilen halk çıldırır gibi oluyor. Keşkül veya revani yemek ümidile ayaklarile girdikleri dükkândan ağızdan gayri bir yerlerine bir kurşun yiyerek sırtta veya sedyede çıkmak korkusu ortalığı allak bullak ediyor.

Askerlik etmiş olanlar yere yatıyorlar; ötekiler kapılara, pencerelere tırmanıyorlar. Bilmiyoruz mahallebi kazanına kafalarını sokanlar da var mıdır? Fakat, şayet mahallebici yeni yetişme değil de, eskiden bildiğimiz pırasa bıyıklı insan azmanlarından ise, kollarile kazanları, tabakları kucaklamış ve «Bre adam, utanmaz mısın erkekliğinden? Bacak kadar kızın kurşunundan ne olacak? Erkek dediğin oni leblebi gibi dişlerile tutar

Odun pahalılığında..

— Maşallah.. Noel eğlencesi mi yapacaksınız?

— Evet, yakalım da şöyle bir çoluk çocuk eğlenelim dedik!...

alimallah» diye bağırmıştır.

Vak'a ne Amerikada geçmiş bir Gangster vak'asıdır, ne de bir sinema filimi... Gündelik gazeteleri okuyorsanız bunun hafta içinde Sirkecide geçtiğini elbette görmüş ve kahramanların birinci sayfalarda enva pozda resimlerini görmüşsünüzdür.

Fakat okumıyanları merakta bırakmamak için derhal söyliyelim, bay çok şükür sağ ve salimdir, dükkân ve tezgâhında işile, gücile meşguldür. Bayana gelince, o şayet kefaletle tahliye edilmemişse mevkuf olacaktır. Fakat yakında onun da bozuk bir cümlei asabîye ve ihtiras buhranı yüzünden bu yolsuzluğa teşebbüs ettiği sabit olarak selâmete çıkacağını ümit ederiz.

* * *

Evet çoğumuz kadın ile bir erkek mahallebici dükkânında biribirlerine tatlı tatlı ikramla tavuk göğsü ve keşkül yemeleri için hulûs ile dua etmiştik. Fakat duanın dozunu fazla kaçırmış olacağız ki, bazan böyle ters neticelerle de karşılaşıyoruz. Her fıkranın gazetelerde en aşağı yüz defa tekrar edilmesi âdet olduğu için bunu da belki bilirsiniz.

Vaktile bir derebeyine, henüz Kandilli türbesine şeref vermemiş bir evliyanın kerametlerinden bahsetmişler.

Derebeyi; «Babasını bir tecrübe edelim bakalım, demiş;

— Şu elimdeki Doğanın, şu havada uçan kartalın kafasını koparması için bir dua et, bakalım kabul olacak mı?»

Duadan sonra Doğan uçurulur, biraz sonra havada iki kuş arasında bir boğuşmadır başlar. Derken kuşlardan birinin cansız gövdesi bir paraşüt ağırlığile aşağı inerken kafası küt diye derebeyinin önüne düşer.

Adamcağız birde ne baksın, kendi Doganı değil mi?

Eliyaya: — Yahu senin duan kabul oluyor ama ters tarafından kabul oluyor, der.

Biz de kadınlarımızın erkek gibi hayata karışmasını isterdik ama böyle elinde revolverle erkek kovalamasını değil.

* * *

Sevgilisini tabanca ile kovalıyan kız, toyluk etmiştir. Tabiat her cins mahlûku ayrı silâhla silâhladıktan sonra yeryüzüne kapıp salıverir. Meselâ kurdun silâhı dişinde, katırınki tekmesindedir. Bu iki hayvan karşı karşıya geldikleri zaman faraza kurdun arkasını dönerek ayağile katırı tepmiye, katırın da kurdu dişlemiye savaşması nekadar abes olursa, kadının da silâhla adam öldürmiye kalkması okadar ayip olur.

Silâhın keserini, biçerini, patlarını, körlerini kullanmak dünya kuruldu kurulalı bizim zenaatımızdır. Tabiat kadına başka silâhlar vermiştir ki, erkeğinkinden daha korkunç ve öldürücüdür. Meselâ kadının çenesinde, inci dişleri arasında bir pembe testere vardır. O bir kere erkeğin kulak tozuna dayanıp vızır vızır işlemiye başladı mı, adamcağıza fatihayı okutabilir. Nemrudun burnuna kaçarak altın çekiçlerle dövdüre dövdüre kafasının parçalanmasına sebep olan sivrisinek bu vızıltılı testerenin yanında hiç kalır.

Şayet bu kızcağız da tabanca gibi nazik eline yakışmıyan bir barbar silâh kullanacağı yerde bu testereyi usulünde kullanmasını bilseydi delikanlı mahallebici dükkânından daha can yakıcı feryatlarla dışarıya uğrar ve soluğu ya Sarayburnu akıntısında, ya Bakırköy hastanesinde alırdı.

KARİKATÜR

Trablusgarp — Sen kapıdaki şu delikanlılardan hangisini tercih edersin?
Tunus — Yine kafeste oturacak olduktan sonra hangisi olsa bir!..

ANKARA PALASTA

Bir Müşaare

[Ankara Palasın lokanta salonu. Vakit akşam. Salonda, köşe masayı işgal eden, dolgunca bir zattan başka kimse yok. Bu zat, kendi kendine bir şarkı mırıldanır:]

Asli gitti, Kerem ardından ağlar,
Yol vermeyin, başı dumanlı dağlar!

O sırada içeriye, gözlüklü, zayıf bir başka zat girer. Birinci zat, ikinci zatı görür görmez haykırır:

Yeniden eski muhabbetleri tecdit edelim,
Gel benim kaşı hilâlim bize bir iyd edelim.

İkinci gelen, birincinin hitabını işitir işitmez cevap verir:

Ne Şeker bayramıdır şimdi, ne Kurban a gözüm,
Hangi bir iydi acep şevk ile tesit edelim.

Samimî olması muhtemel bir müsafahadan sonra otururlar.]

BİRİNCİ ZAT

Biraz yaklaş yanıma, içelim buzlu ayran,
Neşemizi görenler kalsın bu hale hayran,

İKİNCİ ZAT

Birer soğuk su içsek daha uygun düşecek...

BİRİNCİ ZAT

Soğuk sudan başıma türlü efkâr üşecek:
Soğuk su içtiğimiz görülünce dışardan,
Binbir çeşit düşünce geçmez mi hatırlardan?

İKİNCİ ZAT

Benim gibi senin de rahat değil mi için?
Elâlemin söziyle rahatsız olmak niçin?..
Çalışmadın mı kaç yıl oturdun da yerinde?

BİRİNCİ ZAT

Hele sen dinlenmedin bir lâhza minderinde!

İKİNCİ ZAT

Bir dakika elimden düşmedi mahviyetim,
Tevazuun timsali olmaktı hep niyetim:
İadei ziyaret kaydını düşünmeden
Cihanın ricalini bendim ziyaret eden!
Çantama doldurarak bir kese mavi boncuk,
Her nereye gittimse dağıttım çoluk, çocuk!
Dolaştım ay geçmeden Cenevreyi, Parisi,
Beni kim görse dedi: İşte sulhun perisi!
Dert anlatabileydim, eminol, evdekine
Gidecektim ben hattâ Vaşingtona, Pekine!
Vagonlardı yatağım, salonum, lokantam da...
Evrakım, kütüphanem, gardırobum çantamda,
Sulh diye Avrupayı durmadan kulaçladım,
Bir adım güvercindi, Briyandı öbür adım!
Öyle zâaf geldi ki, gezip tozmaktan bana,

Döndüm perii sulhün elindeki fidana!
Yeter sulhun uğrunda yaptığım bin seyahat,
Şöyle biraz kalayım durduğum yerde rahat.
Makamımda okadar azdı ki, oturduğum,
Henüz tamir görmedi Ankarada koltuğum!
Kaf dağından hız alan Aras misali aktım,
Yepyeni koltuğumu halefime bıraktım...
Kaderim, kısmetimmiş böylece gezip durmak!

BİRİNCİ ZAT

Benimki de aksine: Koltuklarda oturmak...
Bilirim, yepyenidir senin bir tek koltuğun,
Çünkü hiç yok gibiydi koltukta oturduğun,
Bense bir koltuğumdan öbür koltuğa gittim,
İki büyük koltuğu yani birden eskittim!
Sen öyle ırmak gibi akarken çağıl çağıl,
Ben yerimden kalkmadım Kaya gibi bunca yıl!
Sen gezip dolaşmadan andırırken fidanı,
Ben durup dinlenmeden andırdım pehlivanı!
Sen dolaşıp çalıştın, ben oturup didindim,
Nihayet sen vagondan, ben de koltuktan indim!
Sana toplanmak üzere yerinde rahat gerek,
Bana zayıflık için biraz seyahat gerek..
Senin yoktu doğarken vagonun bir düzine,
Koltukla gelmedim ya ben de şu yeryüzüne!
İyi oldu, doğrusu biraz dinlendiğimiz,
Yoksa bu çalışmadan mahvolurduk ikimiz...
Sözüm doğru değil mi, Allah için, kardeşim?

İKİNCİ ZAT

Doğru ama başımda var epeyce ateşim.

[O sırada salona iki zat daha girmiş, karşı masaya oturmuştur.]

BİRİNCİ ZAT

Benim de var... İçelim birer bardak soğuk su.

İKİNCİ ZAT

Bu ateş soğuk suyla sönmiyecek doğrusu!

BİRİNCİ ZAT

Mademki için rahat, bu ateş nerden gelir?

İKİNCİ ZAT

Tâ karşıki masada dinlenenlerden gelir!

BİRİNCİ ZAT

Kimdir onlar?

İKİNCİ ZAT

Birisi benim koltukta duran,
Öteki de senin çift koltuğuna oturan!

BİRİNCİ ZAT

Öyleyse devirelim ikişer bardak daha...
Sen bir masal söyle de ben basayım kahkaha.

İKİNCİ ZAT

Neden icap etti bu?

BİRİNCİ ZAT

Görüp de neşemizi,
Sahiden neşeliyiz kıyas ederler bizi!

HANCI

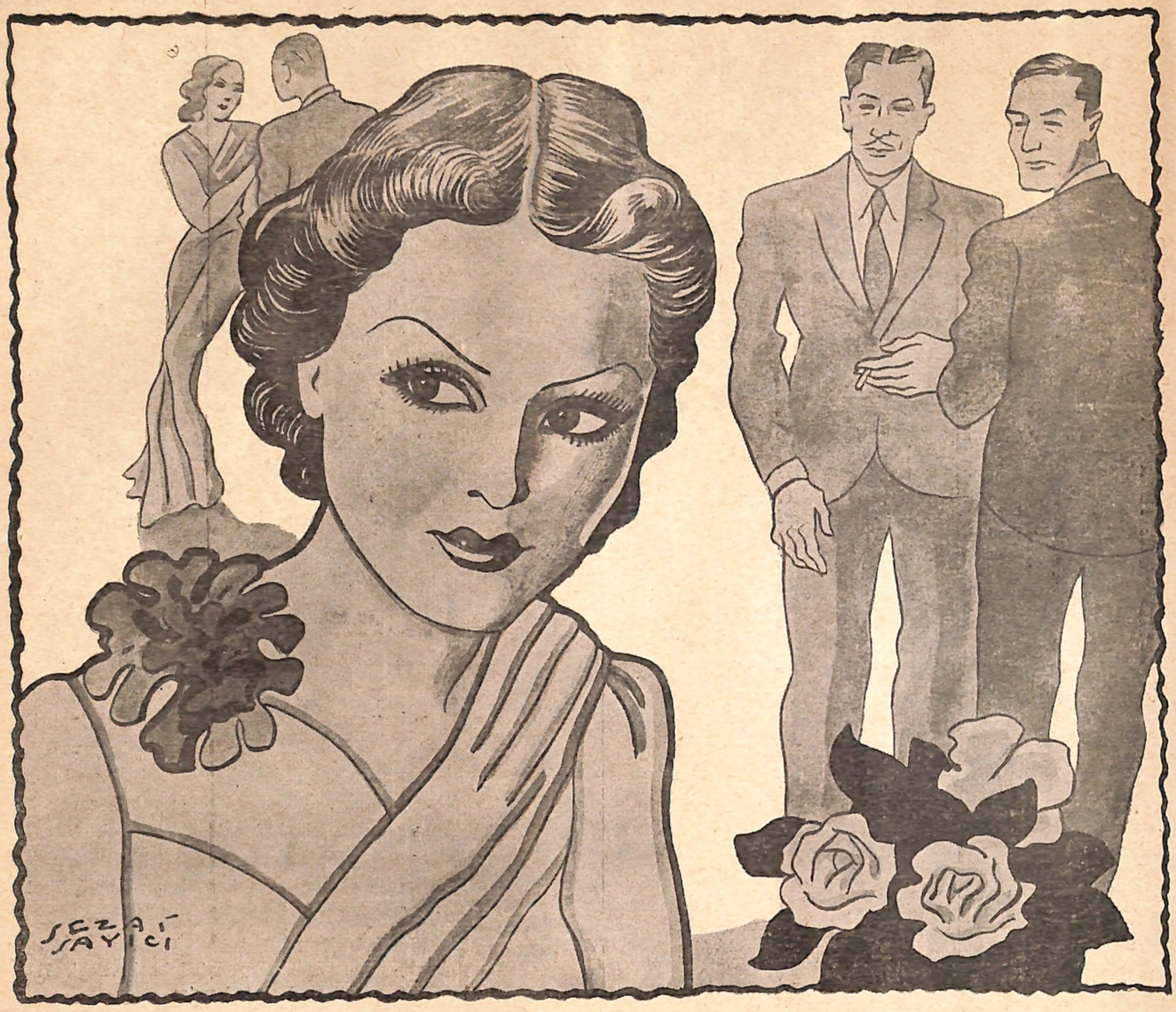

— Şu bayan aşk işlerinde çok ateşli olsa gerek...
— Öyledir birader, insanı derhal kül ediyor!...

Yeni Vali ile Bir Saat

Yeni vali ve Belediye reisimiz Doktor Lûtfi Kırdar'ı ziyarete niyet etmiştim. Odacı adımla sanatımı sordu. Söyledim:

— Adım Yolcu, sanatım fahrî müfettişlik..

Hemen beni içeri aldı. Lûtfi Kırdar, ziyaretimi güler yüzle kabul etti. Bana yakınında bir yer gösterdikten sonra Fen müdürü ile konuşmasını kesmedi. Oturduğum yerden kulak misafiri oldum.

— Atatürk köprüsü ne halde?

— Dörtte bir çeyreği bitmiştir, inşaata devam ediliyor.

— Gümüşsuyu caddesi?

— Bir senedir yapılıyor, bir senelik işi daha var.

— Ya Sarıyer - Kilyos yolu?

— Yalnız onun değil, daha birçok yolların harcını, taşlarını hazırlamıştık. Fakat yel üfürdü, su götürdü, yeni baştan işe girişmek icap ediyor!

— Eminönü meydanı?

— O da henüz yarımdır... Binalar yıkılmış, molozlar kalkmış, ötesi Allah kerim!

— Sebze Hâli ne oluyor?

— Tavanı çatlıyor, duvarı patlıyor, denize doğru reverans yapıyor ama daha birkaç sene dişini sıkarsa, dayanır.

— Anadoluhisarı, Kanlıca şösesi?

— Geçen sene Üstün körü bir zift geçmiştik, fakat bu sene sırıtmıya başladı.

— Yalnız bu yarım işleri tamamlamak için ne lâzım?

— Aşağı yukarı, iki sene çalışmak, üç senelik belediye, vilâyet bütçesini de bu işlere hasretmek..

Fen müdürü müsaade alarak çıktı. Lûtfi Kırdar bana döndü:

— Affedersiniz, şehir işleri ile meşguldüm, sizi biraz beklettim.. Fahrî müfettişim buyurmuşsunuz. Acaba nerenin müfettişisiniz?

Hayretle baktım:

— Fahrî müfettişlik, sizin gazetecilere verdiğiniz ünvan değil mi?

Birdenbire elini alnına götürdü:

— Bir daha affedersiniz... Bir parça rahatsızlık, birçok da yorgunluk beni unutkan yapmış..

Bu unutkanlık, beni, o dakikada fahrî müfettişlikten kel kâhyalık vaziyetine düşürmüştü. Oldukça sıkılarak:

— Bir noktayı merak ediyorum, dedim, onu sormıya geldim...

— Buyurunuz.

— İstanbulun son Şehreminlerinden yarısı doktordan seçildi, bunun sebebi ne?

Lûtfi Kırdar gülümsedi:

— Evet, hele ikisi Operatördü... Şehrin dertlerini teşhis etsinler, hasta olan uzuvlarını yarıp açsınlar, tedavi ederek onu sapsağlam bir hale getirsinler diye...

Düşündüm:

— Demek, Kanalizasiyon diye, şehrin içini dışına çıkarmak hevesi bundan geliyor?

— Ona ne şüphe!

— Siz ne yapacaksınız?

— Şimdilik şehrin nabzını tetkik ile meşgulüm, reçetemi ona göre tertip edeceğim.

— Çok güzel... Et meselesi hakkında düşündükleriniz?

— Belediye eti ucuzlatmış, kasaplar daha ucuza satıyormuş diyorlar... Ben biraz daha ucuzlatacağım, onlar daha ucuzlatacaklar, bu inadın sonunda şehirli bedava et yiyecek sanıyorum!

— Ya ekmek meselesi?

— Ayni hal onda da vaki olduğu için netice de ayni olacak...

— Tiyatro, Konservatuvar binası yapılacak mı?

— Bunlar, iki, üç sene sonra düşünülebilir... Elimizdeki bütçe ancak yarım işleri bitirmiye müsaade ediyor... O zamana kadar, yalnız, caddelere çivi çakmak, iskelelere kazık kakmak gibi işlerle vakit geçireceğiz.

— Çöpleri nereye dökeceksiniz?

— O, mühim mesele... Şişliye döksek, ahali kıyamet koparıyor, denize döksek, doktor meslekdaşlarım ayağa kalkıyor... Ne yapacağım, bilmem ki? Birincisi halkın sıhhati, ikincisi de doktorların menfaati için tehlikeli... En doğrusu, çöplerin yarısını şehir dahiline, yarısını da şehir haricine dökmek... Bu suretle iki tarafın şikâyeti de yarı yarıya inmiş olur.

Yolcu

Bayan — Yıldız olmıya karar verdim..
Bay — Tevekkeli değil, her gün bir havada geziyorsun!..

Doktor

Nurullah Ataç, adını, sıfatını bilmediği biri ile münakaşa ediyordu. Münakaşa, içinden çıkılmaz bir hale gelince, Nurullah Ataç karşısındakine hiddetle sordu:

— Siz nesiniz?

— Felsefe doktoru.

— Hayır, siz felsefe doktoru değil, baytarsınız!

Lâzım olan

— Ben hatip olmak istiyorum baba... Nutuk söylemek için ne gibi şartlar lâzım?

— İlk önce, dinleyicileri temin etmek... Sonrası kolay!

Ne işle meşgul

— Büyük mahdumunuz ne işle meşgul?

— Şairlik yapıyor, muharrirlik ediyor.

— Vah vah... Zaten ötedenberi bu çocuktan hayır gelmiyecek der dururdunuz!

Fazla sevgi

Kadın, kocasının boynuna sarıldı:

— Muhakkak bu sene, ben, seni geçen seneden daha fazla seveceğim...

— Nereden anlıyorsun?

— Bu yılbaşı getireceğin hediyenin geçen senekinden daha kıymetli olacağını tahmin ediyorum!

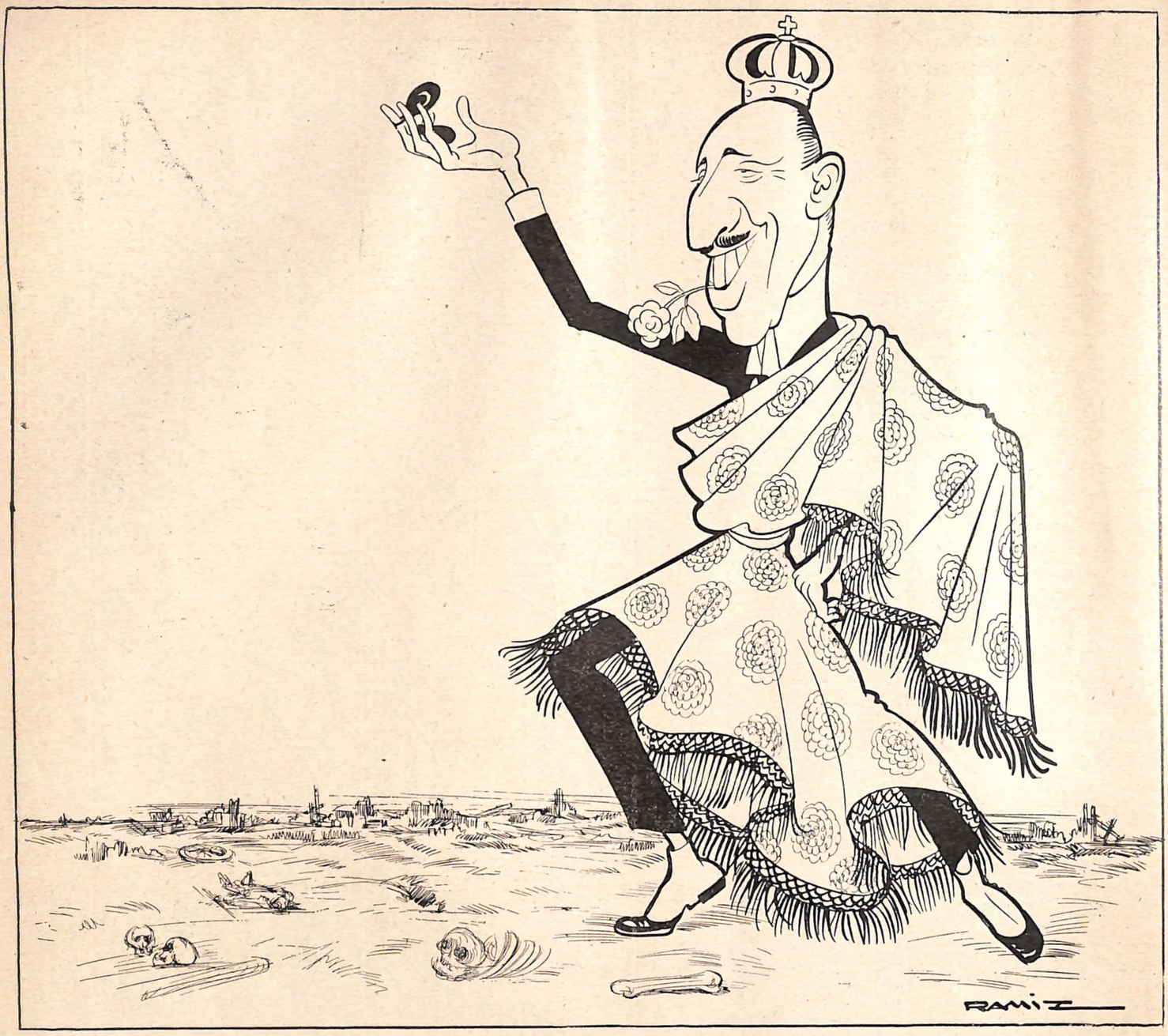

General Franko Sabık İspanya kralına eski hukukunu iade ediyor..

Kıral Alfons — Memleket düzelmiş... Artık tahtıma oturabilirim!..

Ne derler

Fransada beş sene kalmıştı, İstanbula geldi, Fransızcayi bülbül gibi bildiğini iddia ediyordu,. Tanıdıklarından biri imtihan etti:

— Fransada eşeğe ne derler?

— An.

— Ya sıpaya ne derler?

Düşündü, taşındı, cevap verdi:

— Bir, iki sene beklerler ona da (An) derler!

İNÖNÜ

Çıktı seyahate Reisicümhur,
Kahraman İnönü, yaman İnönü,
Dağıtır dört yana şeref, ümit, nur,
Her yola çıktığı zaman İnönü.

★

İnönü destandır başlı başına,
Bir zafer düşüyor beher yaşına,
Atamın en büyük arkadaşına,
Yaraşan en güzel ünvan: İnönü!

★

Her türlü yoklukla cidale giren,
Düzensiz devleti yola getiren,
Fabrika, taraktör, vapurla tiren,
İnönü, Sakarya, Lozan: İnönü!

★

Bu sefer ilk önce sen gördün onu,
Bahtiyar şehirsin, ey Kastamonu!
Elbet bu görüşün hayırdır sonu,
Bulacak her derde derman İnönü.

★

O, kış ortasında, yola çıkar da,
Güneşler yaratır tipide karda...
Gözleri ilerde, başı yukarda,
Işıklar avcısı, aslan İnönü!

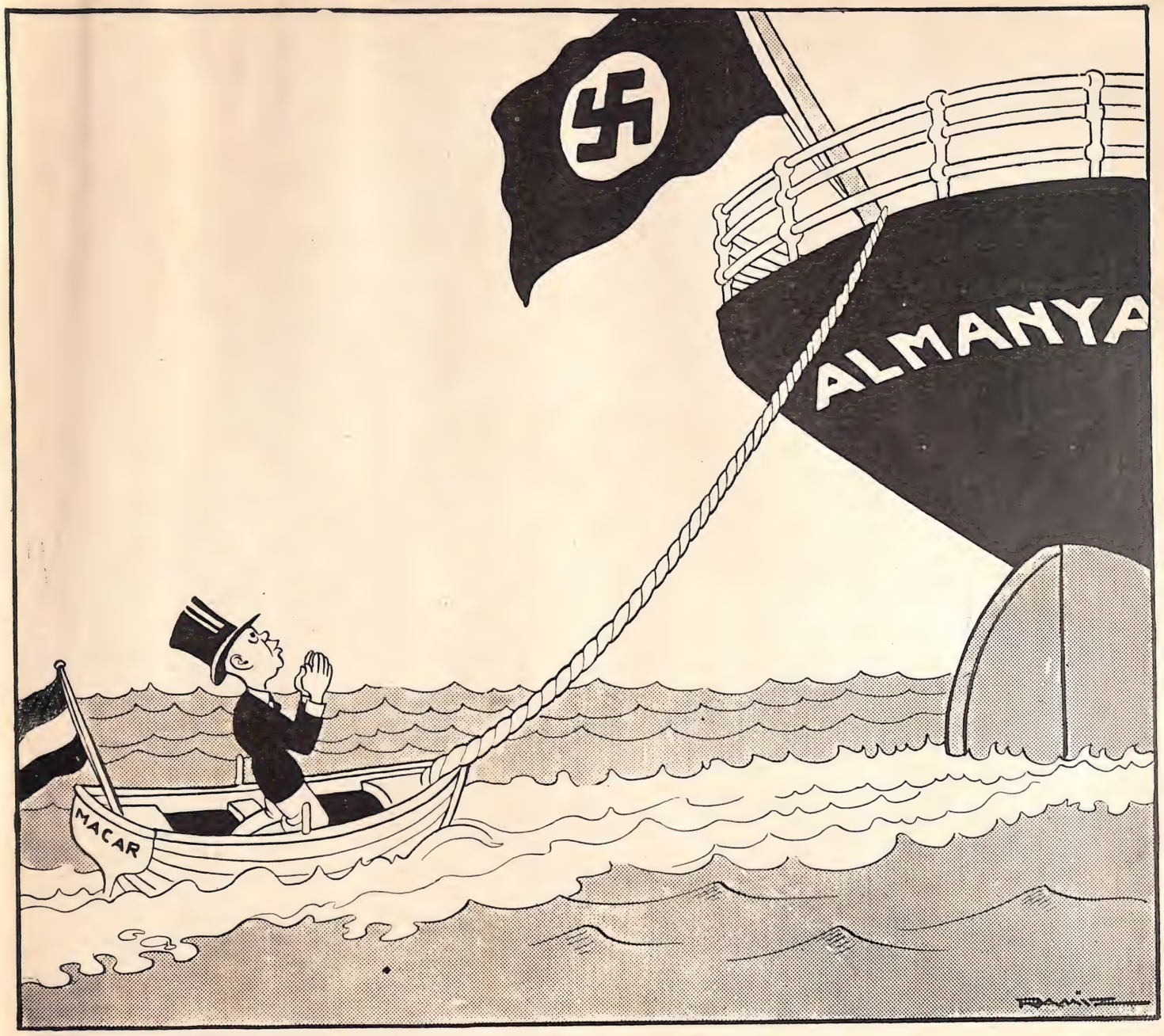

Macaristan, Alman Siyasetine dönmeğe karar verdi!,

Macaristan — Ne olur ne olmaz, batmamak için biraz yedekte gitmek lâzım!..

...DESTANI

...!

İnönü diyoruz candan, yürekten,
İçimiz ferahlar bunu demekten,
Pençesi çelikten, ruhu çiçekten,
Güzeldir ne yandan baksan İnönü!

★

Milletin aşkile etmedi rahat,
Durup dinlenmedi şöyle bir saat.
Yeniden bir daha etti seyahat,
Gördü ki, ne ister vatan, İnönü.

Şimdi düşündürür yiğit paşamı,
Milletin geçimi, giyim, kuşamı,
Yolculuk zahmetli, sefer boşa mı?
Bırakır âlemi hayran İnönü.

★

Paşamın kılıcı duramaz kında,
O, her gün savaşta, her gün akında
Büsbütün kalkacak kıtlık yakında,
Verecek bolluğa meydan İnönü.

★

Cümlemiz Atadan kalmıştık öksüz,
Seninle teselli buldu gönlümüz,
Yapmak elindedir geceyi gündüz,
Canım olsun sana kurban, İnönü!

CAMDEVİREN

Yarabbi şükür

Vapura yetişmek için hızla koşan bir genç, Çoban Mehmede çarptı. Cami direğine çarpmış gibi kendinden geçerek yere yuvarlandı.

Pehlivan, ellerini gökyüzüne açarak:

— Ulu Tanrım, sana şükürler olsun!

Diyordu. Biri sordu;

— Neye şükrediyorsun?

Diye sordu.

— Onun bana çarptığına... Ya, kazara, ben ona çarpsaydım şu dakikada mahkemelik olmuştum!

Hazan Bahçelerinde

Nihat, Kânunuevvel sonunun bulutlu bir gününü, sevgilisile beraber geçirmek için bu tenha koruyu seçmişti. Ay sonu, ister ilkbaharda, ister sonbaharda olsun, daima sıkıntılıdır. İnsanın gönlü cömert olsa bile kesesi, bu sırada, boş bulunur. Bunun için en çılgın âşıklar bile masraf hususunda akıllı davranırlar. İşte, Nihat da, akıllı davranmak mecburiyetinde kalan çılgın âşıklardan olduğu için, çaresiz, ayın son tatil günü bu koruda bulunuyordu.

— Kocam on gündenberi geceleri bir türlü uyuyamıyor...
— Vah vah, hasta mı oldu?..
— Hayır mahalle bekçisi oldu!..

Koruya geldiği zaman, buluşmak üzere, bu yeri seçtiğine pek de nedamet etmedi. Ağaçlar çıplak, her taraf ıssızdı. Öğleden sonra büsbütün sünbülleşen hava, insana, hazin bir şekilde tesir ediyordu. Muhitin durğunluğunu ancak, korunun sonundan başlıyan denizin siyaha çalan nefti suları, bir parça hareketlendiriyordu.

Sevgili leylâsına söz verdiği dakikada koruya gelmişti. Onu, uzakta, yakında göremeyince, ağaçlara, gökyüzüne, denize dalarak avunmıya çalıştı. Manzara, en gönlü boş insana bir âşık üzüntüsü verecek kadar, gölge ile dolu idi. Nihat, zaten âşık olduğu için, bu üzüntüyü duymadı. Fakat, buna mukabil, şairane düşüncelere daldı. Ağaçları, kollarını açarak yalvaran dertlilere, denizi, hasretle inliyen âşıklara benzetti. Bunları buluncıya kadar aradan bir saat geçmişti, fakat sevgili hâlâ görünmüyordu.

Can sıkıntısile sahile doğru yürümiye başladı. Leylânın gelmesinden ümidi kesmişti. Halbuki ona ne güzel cümleler hazırlamıştı! Yarı keder, yarı hiddetle ilerlerken bir ağacın dibinde, gözleri açık ruyar görür gibi dalgın, genç bir kızla yüzyüze geldi. Kız, bu yabancının farkında bile değildi. O da, demin, Nihadın baka baka eskittiği gökyüzü ile denize dalmıştı.

Onun bu dalgınlığından istifade eden Nihat, genç kızı dikkatle gözden geçirdi. Yüzü, vücudü çok düzgündü. Halinde, mevzuunun yarısını unutmuş bir romancının asabî sıkıntısı vardı. Mevzuunun ötesini, derinden derine süzdüğü tabiattan çıkarmak istiyor gibiydi.

Genç kızın yanına yaklaştı. Onunla konuşmıya karar vermişti. Cevap alırsa ne mutlu! Cevap almasa bile, etrafta kimse bulunmadığı için, yalnız kendi kendine karşı mahcup olacaktı. Bu düşüncenin verdiği cesaretle:

— Fikriniz çok derinlerde... Onu yaklaştırmak için acaba bir hizmette bulunabilir miyim?

Dedi. Genç kız, ansızın irkildi. Önce hiddet, sonra hayretle Nihadı süzdü. Karşısındakinin gülüşü, duruşu, üzerinde fena bir tesir bırakmamış olacak ki, cevap vermek lûtfunda bulundu;

— Dalmıştım, işitemedim... Bir şey mi sordunuz?

Bu suale benziyen cevap, Nihadın epey işine yaradı. Aralarında bir konuşma başladı. Nihat, açıldıkça açılıyordu. Nihayet;

— Tabiatın güzelliği beni buraya kadar sürüklemişti, dedi. Ancak bu güzelliğin içinde büyük bir noksan hissediyordum, fakat ne olduğunu bir türlü anlıyamıyordum... Sizi görür görmez bu noksanın da ortadan kaybolduğunu gördüm... Siz, bütün bu cansız manzaraya bir ruh ilâve ettiniz!

Genç kız da buna benzer bir ifade kullanıyordu:

— Sonbahara bayılırım, farkında olmadan sahil, koru, dağ, dere dolaşırım...

— Ne tesadüf: Benim gibi... Ruhlarımız arasında ezelî bir anlaşma var demek.

— Öyle mi görüyorsunuz?

İkisi de anlaşmışlardı. İkisi de biribirinden haz duyuyorlar, memnun görünüyorlardı. Nihat, bir hamle daha yaptı:

— Bu güzel manzaraları her zaman beraber seyretmek imkânı olsa... Her zaman, bir düşünce ile, bir duygu ile ayni güzellikler karşısında bulunsak... Bilmem, ne dersiniz?

Genç kız, gözlerini yere iğdi:

— Ben bir şey demem ama, bir kere de annemle babamın fikrini alsak fena olmaz!

Nihat, yeni sevgilisine söz vererek ayrılırken, kalbi taze bir aşk ile çarpıyordu. O hızla evine gitti, kalemi eline aldı, Leylâya kısa bir mektup yazdı:

«Hain, bana söz verdiğin yerde ve saatte bulunmadın... Benim sözünde durmıyan bir kadınla yüzyüze gelmekten memnun olmıyacağımı düşünmeliydin... Allaha ısmarladık!»

Bu mektup postaya verildiği sırada, Nihadın yeni sevgilisi de, meçhul bir delikanlıya hitaben bu satırları karalamış, gönderiyordu:

«Yalancı, niçin beni beklettin? Hiç bir mazeretine inanmıyorum. Seninle bütün alâkamı kestim... Yalancı bir erkek, ne hayalimde, ne hayatımda, en küçük bir yer bile tutamaz... Sana uğurlar olsun!»

İspinoz

Bekârlık, evlilik

Namık İsmaile sordular:

— Bekârlık sultanlık derler, doğru mu?

— Doğru... Bekârlar sultan gibi yaşarlar amma...

— E?

— Esir gibi ölürler.

— Ya evliler?

— Onlar aksine: Köle gibi yaşarlar, sultan gibi ölürler!

İki şey noksan

Bir münekkitten bahsolunuyordu. Herkes onun hakkında bir fikir yürütüyordu. Nihayet Turhan Tan'a:

— Siz ne düşünüyorsunuz?

Dediler. Üstat, cevap verdi:

— Münekkitlik için bütün vasıfları haiz... Yalnız iki noksanı var.

— Nedir?

— Zevki selim ile aklı selim!

Bay — Nihal on sekiz yaşındanberi yaşını saklıyormuş...
Bayan — Bir de kadınlar sır saklamaz dersiniz!...

Kulaktan Kulağa

Bir yazı vazifesi

Türkçe muallimi sınıftaki talebeye «Annemin tasviri» isimli bir yazı vazifesi vermişti. Tashih zamanı gelince hoca vazifelerden birini aldı ve okudu:

— Annemin gözleri şaşı, yüzü çiçek bozuğu, dişleri siyah, saçları beyaz, burnu kanbur, kulakları uzundur, dedi.

Hoca sordu:

— Oğlum bu tasvir bana biraz garip geldi. Yazdıkların doğru mu?

Çocuk itiraf etti:

— Pek değil efendim..

— Peki öyle ise neye doğ..asunu yazmadın?

— Babam doğrusunu yazdığımı haber alırse beni döver efendim.

Kümesteki tilki

Ev sahibi henüz yatmıştı. ki, kümesteki tavukların bir ağızdan bağırışmıya başladıklarını işitti ve yatağından fırladı:

— Aman yahu tüfeğimi, terliklerimi, hırkamı yetiştirin, kümese tilki geldi...

Terlikler karyolanın önünde, hırka ile tüfek de duvarda asılı bulunuyordu. Binaenaleyh adamcağızın hazırlanıp bahçeye çıkması bir dakikada oldu.

Mehtap vardı, kümesin kapısı ardına kadar açıktı. Tavuklar hâlâ bağrışıyorlardı. Ev sahibi tüfeğinin ağzını kümes kapısına çevirerek söylendi:

— Tilki henüz içerde... Derisini yüzdüm gitti.

Kümesten titrek, ince bir ses geldi:

— Vallâhi tilki yok.. Tavuklar şirretliklerinden bağırıyorlar..

Yarım adam

İstasyonda beş kişi idik: Üç mektepli kız, elli beş, altmış yaşlarında sakallı bir köylü, bir de ben.

Tren vakti yaklaşınca kızlar telâş etmiye başlamışlardı. İkide birde yerlerinden kalkarak kapıya koşuyorlar, «Hâlâ görünmedi, yetişemiyecek galiba» diye söyleniyorlardı.

İhtiyar babayani bir adamdı:

— Ne bekliyorsunuz böyle kızlarım, diye sordu.

Biri cevap verdi, Ay'ı bekliyoruz.

Köylü gözlerini açtı:

— Ne ayısı? Şehirde ayı olur mu?

Kızlar katıla katıla gülüşmiye başladılar.

— Bildiğiniz ayı değil... Ay.. bizim arkadaşımız...

Köylüyü bu cevap da tatmin etmedi:

— Ay mı? Bizim bildiğimiz ayı Ramazan arifesinde beklerlerdi amma...

— Ay bizim bir arkadaşımızdır babacığım..

Köylü:

— Ha! şimdi anladım, dedi, Ay arkadaşınızın adı... Güzel ama a evlâtlarım, Ay diye insan adı olur mu?

— Arkadaşımızın adı Ayşedir... Fakat biz ona Ay diyoruz.

Kız bu izahatı verirken Ayşe de kapıdan göründü. Güzel fakat gayet ufak tefek bir kız... Boyu yarım, elleri yarım, ağzı, burnu hâsılı her âzası yarım insan âzası büyüklüğünde bir mini mini kız...

İhtiyar bana gözünü kırptı:

— Besbelli kızı pek küçük diye adının yarısını söylüyorlar.

●

Kompostonun şekeri

Hizmetçi henüz dumanları tüten komposto tabağına parmaklarını soktu, içinden çıkardığı bir kayısıyı ağzına götürdü.

Bayan bu manzarayi koridordan görmüştü. Çığlık çığlığa bağırmıya başladı:

— Kız nedir o yaptığın?

Hizmetçi ürktü:

— Vallâhi yemek için değil hanımcığım... Şekeri iyi mi diye baktıktan sonra yine tabağa koyacağım...

Hazine ve hazinedar

Genç kız uzun zamandanberi kandırmıya çalıştığı erkeğe;

— Aklınız olsa derhal benimle evlenirsiniz, dedi.

— Niçin?

— Çünkü ben evlendiğim zaman ideal bir kadın, bir hazine olacağım.

— Vallâhi ben de tarafınızdan bir hazinedar muamelesi görmekten korktuğum için bu izdivaca pek cesaret edemiyorum.

Güzellik enstitüsü

Bayan geç vakit yorgun, argın sokaktan gelmişti. Sofra başında gazete okuyarak kendisini bekliyen kocasına;

— Sabahleyin güzellik enstitüsüne gittiğimi biliyorsun, dedi, okadar kalabalıktı ki, bu saate kadar beklediğim halde....

— Sana sıra gelmedi değil mi karıcığım?

— Onu nereden anladın?

— Kör değilim ya karıcığım... Suratından anladım.

Sülün ve hindi

İhtiyar avcı yanlışlıkla bir köylünün hindisini öldürmüş olan arkadaşına bağırdı:

— Yahu ne yaptın? Sülün diye hindiyi vurdun.

Delikanlı gülerek:

— İşine bak, dedi, ben hindi dolmasını sülünden daha çok severim.

●

Kontrol

İstasyonun bekleme odasında karşı karşıya oturan iki yolcudan biri ötekine sordu:

— Saat kaç?

— Vallâhi bilemiyorum.

— Şimdi saatinizi cebinizden çıkarıp baktınız ya..

— Demin tramvaydan inerken yankesicilere çarptırmış olmaktan korktum da onu kontrol ettim,

Papağan

Dünkü ve bugünkü gece toplantıları...

NAMUSLU HIRSIZ

Büyük Macera ve Heyecan Romanı

— 3 —

— Ben Mustafa Âdem değil miyim. Elbette unutmadınız.

— Nasıl unuturum?

Hacı Rüstem elleri ayakları titriyerek ayağa kalkmıştı.

— Şaşılacak şey, dedi, fakat bundan daha ziyade şaşılacak bir şey de görüyorum. Sen şimdi benim yüzüme bakmıya utanmıyor musun?

Amerikalı mahzun mahzun yüzünü buruşturdu.

— Sen çok namuslu bir adam olduğun için hırsız ruhundan anlıyamıyorsun Hacı efendi... Hırsızın en yüzsüzü bile fenalık yaptığı insanlardan birile yüzyüze geldiği vakit sıkılır. Bazan utanmıyor gibi görünmeleri, benim şimdi yaptığım gibi gülümsemeleri zorakidir, numaradır.

— O halde aradan bunca seneler geçtikten sonra ne diye karşıma çıktın?

— Herhalde seninle dinî ve ahlâkî münakaşalara girişmek için değil imam efendi... Biraz sonra hepsini anlıyacaksın... Otur şimdi yerine...

Hacı Rüstem bir iki kere yutkundu.

— Evet ama senin bu eve ayak basmıya hakkın yok, dedi. Ben nasıl olur da seni bir Tanrı misafiri gibi karşıma alır konuşurum?

— Sen hepimizden iyi bilirsin ki, Tanrının işlerine akıl ermez ve her şeyde bir hayır vardır... Ne biliyorsun ki, Tanrı bu gece beni hayırlı bir maksatla buraya göndermemiştir.

İmam şüphe ile güldü:

— Tanrı hayır işlere âlet edecek kulunu bilir evlât... Maahaza seni dinliyorum... Söyle bakalım. Sen nereden çıktın? Memleketten firarın yalan mıydı? O zamandanberi kıyafet değiştirerek daha bir çok mazlumların canını yakmış olmıyasın...

— Hayır Hacı efendi... Ben bugün Amerikadan geldim... Bu akşam işimi bitirirsem yarın akşam buradan hareket edecek vapurla yine geriye döneceğim. Olmazsa bir, iki gün kalırım.

Hacı Rüstem mânalı mânalı gülüyordu:

— Ne gülüyorsun Hacı efendi?

— Anlattığın şey çok korkunç da ondan..

— Ne gibi?

— Ne gibi olacak... Gıyaben sekiz sene hapise mahkûm bir hırsız sahte bir isim ve pasaportla Amerikadan buraya geliyor... Kendini tanıtmamak için kucak kadar sakal koyvermiş.. Kürklere bürünmüş... Herhalde bu babasının hayırı için değil... Benim seni görünce dehşetten tiril tiril titremem lâzım. Fakat korkmuyorum.. Çünkü artık benim için korkulacak şey kalmamıştır. Yel kayadan ne alır? İçecek tütünü, yakacak gazı kalmamış bir ihtiyar... Kümesin tahtaları bittikten sonra soba da sönecektir. Şu odayı aydınlatan mumun nihayet yarım saat ömrü vardır.. Görüyoruz ki, yeryüzündeki kısmetimiz artık kesilmiştir. Binaenaleyh Allah bir Amerikalı kıyafeti ve bir sakallı hırsız çehresi altında bana Azrailini göndermişse daha memnun olurum.

İhtiyarın gözleri sulanmıştı. Adam da müteessir oldu;

— Babacığım, Allah sana Azrail değil Hızır göndermiş, dedi, evvelâ şu sigaraları yak bakalım.. Sonra öte tarafın çaresine bakarız. Memleket sigaralarına ne vakittir hasrettim.

Âdem imamın önüne bir kutu sigara atmıştı. Birde kibrit çakarak konuşmıya devam etti:

— Şimdi müsaade et de bazı hatalarını tashih edeyim. Ben buraya sahte ismimle değil, hakikî ismimle geldim.. Ben on senedir Amerikanın maruf bir tüccarıyım. Eski hırsız ölmüştür... Yalnız memlekette bazı pürüzleri kalmıştır. Amerikalının vazifesi onları temizlemek olacaktır.

Hacı Rüstem hayli ferahlamıştı;

— Düşündükçe benim yüreğime de bir ferahlık gelir gibi oluyor, dedi. Evet sen niçin buraya geldin... Yalnız daha evvel bir şey sorayım.. Bu sakal ne? Herhalde sırf kendini tanıtmadan İstanbula gelmek için, sakalı koyvermedin..

— Hayır... Bilirsin ki. Amerikalılar biraz garabet meraklısıdırlar. Herkesten başka türlü olmak isterler.. Onun için vaktile sakal ve bıyıklarını kesmek suretile kendilerini başka memleketlerin erkeklerinden ayırt etmişlerdi. Şimdi sakal, bıyık traşı modası her yerde taammüm ettikten sonra biz de tabiî sakal koyvermiye başladık. Hem de bilirsin ki, sakal insanda uslanma alâmetidir..

Âdem gülüyordu. Hacı Rüstem de gülmiye başladı;

— Ümit edelim ki, öyle olsun... Senden bir şey daha soracağım. Sen hakikaten zengin misin?

— Evet sayılı zenginlerden biri.. Burada tevkifhaneden kaçarak bir yolunu bulup Amerikaya gittikten sonra birkaç sene çok sıkıntı çektim... Fakat sonradan zengin oldum...

— Sualim bilmem abes düşer mi? Meşru yollarla mı, yoksa...

— Müsterih ol Hacı efendi... Tamamile meşru yollardan.... Servetim zekâmın mahsulü ve eseridir.

— Peki ama o zekâ seni burada hırsız etmişti..

— Amerika bambaşka bir memlekettir. «Bizim memleketteki sanatlardan birini burada tutturmıya muvaffak olursam zengin oldum gitti.» dedim ve öyle yaptım. Altı aya kalmadan servetin yolunu tutmuştum....

— Peki sen bir sanat öğrenmemiştin ki...

— Burada gayet aşağılık gibi görünen sanatlar orada bazan çok makbule geçer. Meselâ vaktile Amerikada bizim memleketteki gibi beyaz beynir ve tahin helvası yapan bazı kimseler çok para kazanmışlardır.

Hakikaten çok acayip şey.

Âdem başını salladı ve parmağile Hacı Rüstemin Mesnevîsini gösterdi;

— Bunları senin kitap yazmaz... Her ne ise uzatmıyalım... Ben de bir icat düşündüm. Bir leblebi şekeri vardır ya... Vaktile benim bir süt babam vardı. Leblebi şekeri yapardı. Bildiğimiz leblebiyi şekerli suya daldırır çıkarırdı. Şekerler billûrlaşınca bir top meydana gelirdi. Orada bulduğum bir Ermeni leblebiciden yumuşak leblebinin nasıl kavrulduğunu öğrendim. Sonra bir şekerlemeciden de bazı meyvaları şekerleme haline getirilmeleri için ne yapılmak lâzım geldiğini tahkik ettim. Şekerlemeciden öğrendiğimi leblebiye tatbik edince bizim leblebi şekerleri meydana çıktı. Derhal hükûmete müracaat ederek imtiyazını aldım. Bu gibi icat imtiyazlarının tatbikine sermaye koyan şirketlerden birile anlaştım,

İşe başladık. Bir taraftan da reklâmı basınca bizim şekerlemeler dehşetli tuttu... Sonra onları top halinde satmak için yuvarlak resimli tenekeler yaptım. Hâsılı ticaret ilerledikçe ilerledi, ve az zamanda büyücek bir servete sahip oldum.

— Vallâhi ruya görür gibiyim..

— Ancak şu var ki, para insanı mesut etmiyor... Amerikada evlendim. Karım da aşağı yukarı benim gibi zengindir. Bir kız, bir de erkek çocuğum dünyaya geldi. Biri beş, biri altı yaşındadır. Nerede ise mektebe gidecekler. Bu çocukları nekadar sevdiğimi bilemezsin imam efendi..

— Evlât sevilmez mi?

— Bir iki senedenberi kalbimde bir ıztırap duymıya başladım; Allah ömür verirse çocuklarımın hiç bir eksiği olmıyacak.. Zengin olacaklar, tahsilli olacaklar, şimdiden anlaşıldığına göre güzel olacaklar... Yalnız yavrucuklarımın bir şeyleri eksik olacak: Namuslu bir babaları... Evet, ben nekadar çalışıp uğraşsam onları bir hırsızın çocuğu olmaktan kurtaramıyacağım. İşte bu fikir beni harap etti Hacı efendi...

— Fikir değil, vicdan oğlum..

— Sen nasıl istersen öyle isim ver Hocam... Nihayet uzun zamandanberi zihnimde hazırladığım şeyi tatbik sahasına koydum ve İstanbula geldim. Vaktile çaldığım paraları sahiplerine iade edeceğim.

— Eğer başka bir maksadın yok da bunları doğru söylüyorsan aşkolsun sana...

— Yalnız bir korkum var... Acaba paralarını çaldığım insanların hepsi yaşıyorlar mı? Şayet bunlar arasında ölenler varsa müteessir olacağım.

İmam derin derin düşündü:

— Senelerdenberi herkesten uzak yaşıyorum. Nerede olduğunu derhal sana söyliyemem. Fakat umarım ki, biraz aramakla bulunur.

— Zaten benim de doğrudan doğruya seni arayıp bulmaktan maksadım buydu İmam efendi... Onu da söyliyeyim ki, dünyada hiç bir hırsızın yapamıyacağı fedakârlığı yapmıya hazırlanmışımdır. Yani her lira için senede yüzde yüz faiz vereceğim.

İmamın gözleri açılmıştı.

— Yüzde yüz mü? Ne söylüyorsun?

— Evet, yüzde yüz... Meselâ iki bin lirasını çaldığım insan on senelik yüzde yüz faiz hesabile yirmi iki bin lira para alacak...

— Aman evlâdım... Nasıl olur?

— Nasıl olur deme... Gerçi şeriatte faiz haramdır ama, hırsızlar için böyle bir kayıt yoktur...

— Yüzde yüz faiz ha...

— Sana çok görünüyor ama, Amerikalı leblebi tüccarı milyoner için bu bir leblebi topağı kadar ehemmiyetsizdir babacığım.. Gelelim diğer ehemmiyetli bir meseleye... Benim Türkiyeye geldiğimi senden başka kimse bilmiyecektir.. Yani paraların senin elinle iadesini şart koşuyorum. Kendin birer birer bu insanları görecek ve paraları, kimseye bir şey söylemiyeceklerine dair yemin aldıktan sonra ellerine teslim edeceksin...

— Bu işi sen kendin yapsan daha muvafık olmaz mı?

— O biçareler çehremi esasen tanımamışlardır. Yine tanımamaları hakkımda daha hayırlı olur.

İmam güldü;

— Bunda korkacak ne var? İnsan çalınmış iki bin lirasını on sene sonra yirmi iki bine çıkmış olarak iade eden hırsızın elini, eteğini öper, heykelini yapar.

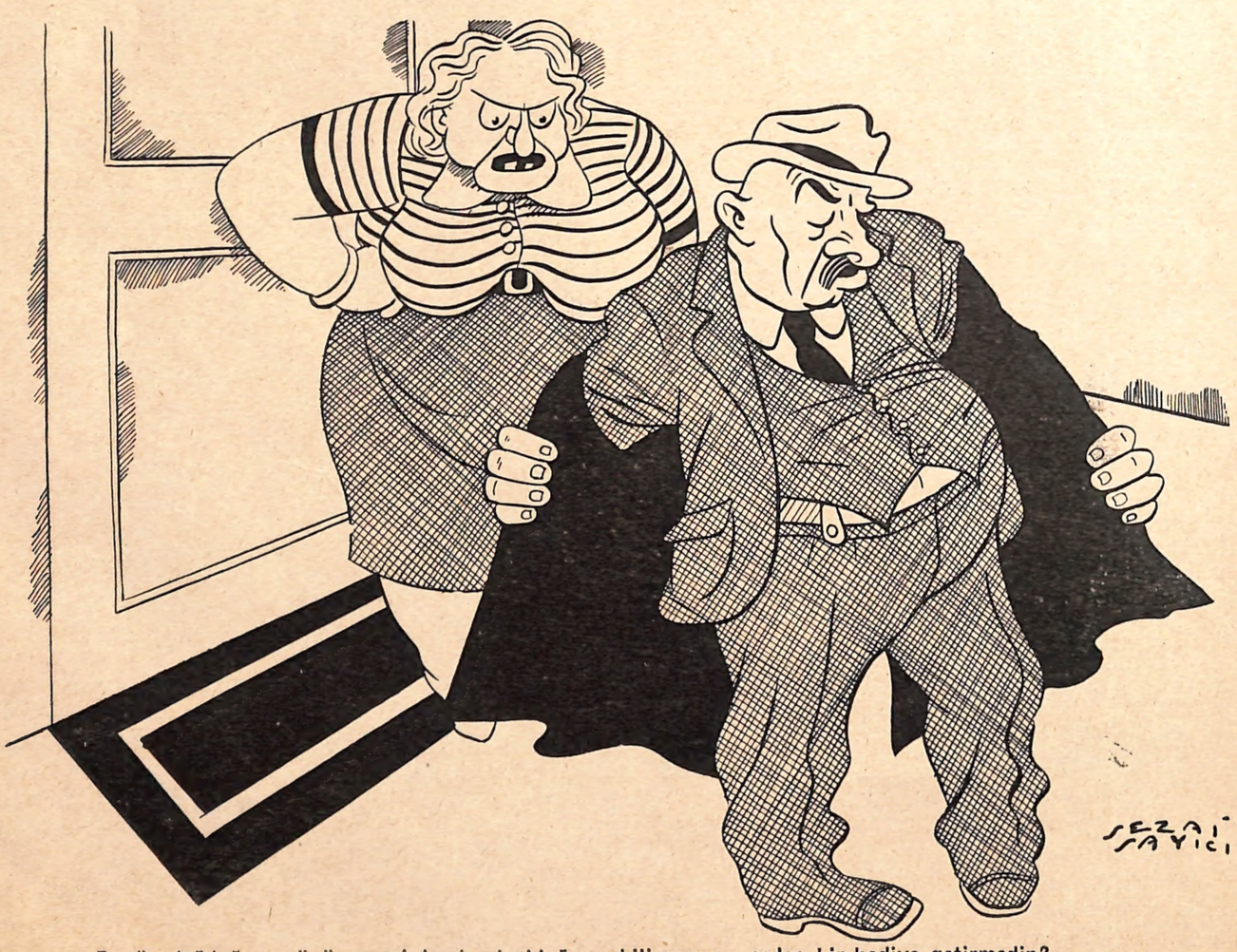

Bayan — Bugün doğduğum günün senei devriyesi olduğunu biliyorsun, neden bir hediye getirmedin?..
Bay — Bir yaş daha ihtiyarladığını hatırlamamak için karıcığım!..

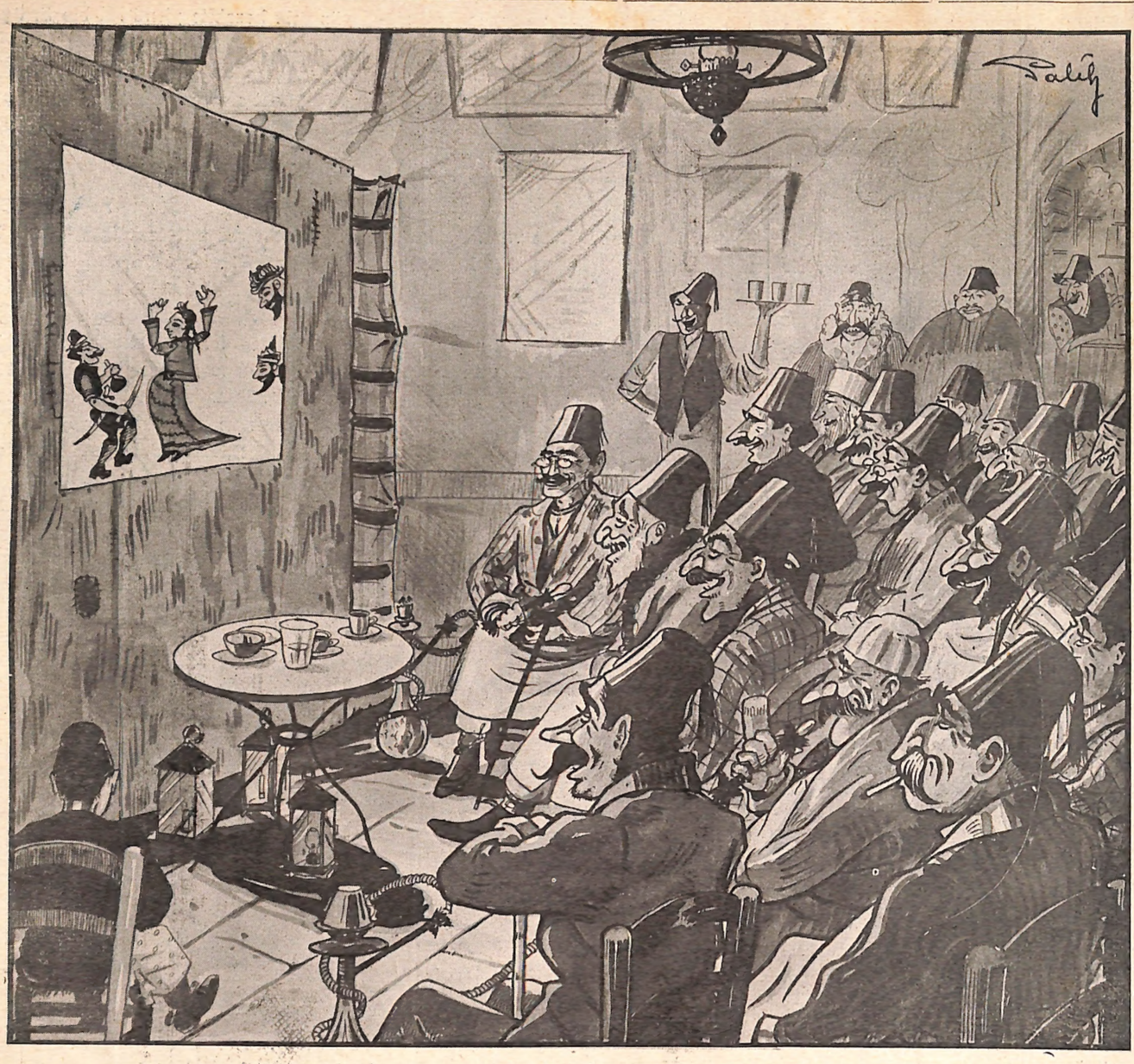

TARİHTEN ÇİZGİLER: KIŞ GECELERİ NASIL VAKİT GEÇİRİRLERMIŞ:
Bir mahalle kahvesinde Karagöz oyunu (Tuzsuz deli Bekir eğleniyor) ve meraklı seyircileri!..

— Hayır, hayır... Ben bu işin senin elinle olmasını istiyorum. Şimdi derhal faaliyete geçmeliyiz.

— Ne gibi?

— Sen hemen paraları iade etmiye gitmelisin İmam efendi.. Otomobilim emrine âmadedir. Ben şuracıkta seni beklerim.

— Aman evlâdım... Amerikada değiliz.. Ben bu saatten sonra o adamcağızların nerelerde oturduklarını nasıl tahkik ederim.

— Orasını bilmem... Fakat ben Amerikalıyım, bizim mesleğimize göre insan bir karar verdi mi, derhal tatbike başlamalıdır..

— Peki ama gece...

— İrade sahibi insan için gece gündüz yoktur İmam efendi..

— Sen tekrar beş, on gün İstanbulda yaşarsan dediğime gelirsin..

Mustafa Âdem lâkırdı anlıyacağa benzemiyordu. İç cebinden dört zarf çıkarmıştı. Bunlardan birini açınca İmamın gözüne bir takım garip biçimli banknotlar göründü.

Amerikalı anlatıyordu;

— Borçlarımı Türk parasile ödemek istedim. Onun için İstanbula gelir gelmez paraları değiştirttim. Meselâ şu zarfta yirmi yedi bin lira vardır.

Hacı Rüstem gözleri şaşılaşmış, ağzı açık:

— Dur yahu, dedi, Türk parası diyorsun, fakat bunlar Amerika parası...

Âdem güldü;

— Çocuk olma, kendi paranı tanımıyor musun? Şunlar beş yüz, şunlar bin liralık Türk banknotları değil mi?

— Be evlâdım ben beş yüz liralık, bin liralık banknotları nereden bilirim.

— Devam edecek —

FIKRA

Beteri

— Bizim çocuk ressamlığa heves ediyor...

— Allah beterinden saklasın.

— O da ne demek?

— Ressam olunca, hiç olmazsa ev boyar, oda sıvar, aç kalmaz... Ya heykeltraş olursa ne yapar?

Yaradan kim

— Şu güzel, genç, zarif kadını yaradana kurban olayım..

— Güç iş.

— Niçin?

— Berberinden ayakkabıcısına kadar yüz kişiye kurban olmak için kendi etini kuşbaşı doğraman lâzım!

Kadınlarda Asabî Baş Ağrıları ve Aybaşı sancıları onlara hayatı zindan eder

Neokürin

Kaşeleri bütün ağrıları ve sancıları giderir.
Sıhhat ve neşelerini iade eder.

Günde 1 - 2 Kaşe Kâfidir

NEOKÜRİN kalbi yormaz ve mideyi bozmaz.
Tek kaşe 6 kuruş, 6 lık ambalaj 30 kuruş. Her eczanede bulunur.

Kendine beyhude yere eziyet ediyor.

Nevrozin

varken ıztırap gekilir mi?

Baş, diş ağrıları

ve üşütmekten mütevellit bütün ağrı, sızı, sancılarla nezleye, romatizmaya karşı

NEVROZİN

kağelerini alınız.
İcabında günde 3 kaşe alınabilir.
İsmine dikkat, Taklitlerinden sakınınız.

Ve Nevrozin yerine başka bir marka verenleri şiddetle reddediniz.

Diş doktoru diyor ki

Kısa bir müddet «RADYOLİN» kullandıktan sonra, dişleriniz inci gibi parladıktan başka mikropların kâmilen mahvolduğunu, zararlı salya ve ifrazatın kesildiğini, diş etlerindeki iltihapların durduğunu ve nihayet ağzınızda lâtif bir rayiha başladığını duyacaksınız.

Gayet temiz, gayet sıhhî, gayet ucuz

her gün sabah, öğle ve akşam yemeklerinden sonra dişlerinizi

Radyolin ile *fırçalayınız*

Hafiflik - Rahatlık

KARİKATÜR

Yerdeki — Acıyınız, merhamet ediniz, azdan çoktan, ne olursa sizden olur...
Arkadakiler — Herif amma yalvarıyor ha, acaba iş mi, yoksa borç mu istiyor?..
— Yok yahu, kömürcüden parasile Sömi kok istiyor!..

Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.